

ת"פ (תל אביב) 21049-11-23 - מדינת ישראל נ' יבגני שוורץ

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30 דצמבר 2024

ת"פ 21049-11-23 מדינת ישראל נ' שוורץ

לפני כבוד השופט שמואל מלמד

המאשימה מדינת ישראל

על-ידי ב"כ

נגד

יבגני שוורץ

הנאשם

על-ידי ב"כ עו"ד אופיר חגואל

גזר דין

1. ביום 3.7.24 הגיעו הצדדים להסדר לפיו כתב האישום תוקן, הנאשם הודה והורשע. הוצהר כי אין הסכמה לעניין העונש. הוסכם כי הנאשם יישלח לקבלת תסקיר שרות המבחן, מבלי שהדברים יחייבו את המאשימה.

2. נוכח הודאת הנאשם, הורשע במיוחד לו בכתב האישום המתוקן בעבירה של הצתה (שתי עבירות), עבירה לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין תשל"ז-1977.

3. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, עובר ליום 1.10.23, גמלה בליבו של הנאשם החלטה להצית את הדוכן "כרמל סוייט" בשוק הכרמל, רחוב רמב"ם 1 תל אביב (להלן: **הדוכן**) שבניהולו של ה' (להלן: המתלונן).

ביום 1.10.23 בסביבות השעה 23:30, יצא הנאשם מביתו בפתח תקווה לכיוון הדוכן. בסמוך לשעה 00:30 הגיע הנאשם לדוכן כאשר הוא מצויד בחומר דליק. הנאשם שפך בקרבת הדוכן את החומר הדליק, הצית דבר מה בידו והשליך לעבר הדוכן. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, התלקחה אש במקום בו שפך הנאשם את החומר הדליק והתפשטה לדוכן. השריפה שפרצה הסבה נזק לדוכן ולרכוש שהיה בו.

בהמשך לאירוע המתואר לעיל ולאחר שהמתלונן תיקן את הנזק שנגרם לדוכן, החליט הנאשם להצית את הדוכן בשנית.

ביום 23.10.23 בסמוך לשעה 23:45 הגיע הנאשם לאזור הדוכן כאשר הוא מצויד בחומר דליק

ובגדים להחלפה. הנאשם חבש כובע והתיישב על ספסל בקרבת מקום.

בשעה 00:15 או בסמוך לכך, יצא הנאשם מהסמטה כאשר מחזיק בידו חפץ שחור והלך לכיוון הדוכן. הנאשם שפך חומר דליק בסמוך לדוכן שילח בו אש וברח מהמקום.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, התלקחה אש מסביב לדוכן והתפשטה לדוכן. השריפה שפרצה הסבה נזק לדוכן ולרכוש שהיה בו.

4. בעניינו של הנאשם התקבל תסקיר שרות מבחן ביום 18.11.24 לפיו הנאשם כבן 47 יליד אוקראינה, עלה ארצה בגפו בהיותו כבן 22. כיום נמצא בקשר זוגי מזה כ-4 שנים. טרם מעצרו התגורר עם אימו ולדבריו עבד באבטחה. שרות מבחן ציין במסגרת התסקיר אודות תולדות חיו של הנאשם לצד קיום אורח חיים עברייני וביצוע עבירות פליליות בגין נדון לריצוי תקופות ממושכות של עונשי מאסר בפועל. למעשה הנאשם מוכר לשרות מבחן מאבחונים קודמים. שרות מבחן מציין כי להתרשמותם מדובר בנאשם בעל דפוסים אנטיסוציאליים ואלימים מושרשים באישיותו ובהתנהלותו לצד התמכרות ארוכת שנים לחומרים ממכרים. ציינו כי מדובר בנאשם שבעבר לא שיתף פעולה עם שרות מבחן ולא פנה מיוזמתו לטיפול בתחום ההתמכרות. לאור כל האמור, ובנוסף העובדה כי מסגרת פתוחה אינה מהווה חלופת מעצר בתנאי פיקוח הדוק, לא באו בהמלצה לשחרורו לקהילה טיפולית והנאשם נותר עצור עד תום ההליכים.

הנאשם מסר כי החל לצרוך סמים מסוג קנאביס בהיותו כבן 25, בתדירות נמוכה. בהמשך צרך בקוקאין. מסר כי בעברו היה שימוש מוגבר ואינטנסיבי באלכוהול. מסר כי רק כיום כאשר לראשונה משולב בטיפול בעת מאסרו, מבין יותר את דפוסיו ההתמכרותיים. מבין כי זקוק לטיפול אינטנסיבי בנוגע לדפוסיו ההתמכרותיים.

שרות מבחן ציין בתסקיר אודות דיווח שקיבלו מגורמי הטיפול בשירות בתי הסוהר כי הנאשם החל מתאריך 06.05.24 השתלב באגף מתקדם כחלק משילובו בתוכנית הכנה לטיפול בתחום ההתמכרות. כיום הוא מבצע את תפקידו במסירות ורצינות. מביע מוטיבציה גבוהה לטיפול וניכר כי מחויב לתהליך. גורמי הטיפול ציינו כי במידה והנאשם יישפט למאסר, תיבחן התאמתו להמשך טיפול במחלקה לטיפול בהתמכרויות.

שרות מבחן ציין בתסקיר כי התייחסותו של הנאשם לביצוע העבירות, שהוא אינו זוכר את האירוע וכי היה נתון תחת השפעת אלכוהול. שלל הכרות קודמת עם בעל הדוכן.

שרות מבחן מציין כי התרשמו מהתייחסות קונקרטיית ומצמצמת בנוגע לאירוע העבירה וכי מתקשה להבין לעומק חומרת השלכות מעשיו וכי נוטה לייחס התנהגותו האלימה על היותו נתון תחת השפעת אלכוהול, ללא יכולת התבוננות ביקורתית על דפוסי התנהגותו האלימים וללא יכולת להכיר בפגיעה ובנזק שהסב למתלונן.

שרות מבחן ביצע הערכת סיכון לעבריינות וסיכוי שיקום. בשקלול כל המתואר בהרחבה בתסקיר, התרשמותם כי קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות אלימה ובמידה ותהיה התנהגות כזו, חומרתה תהיה אף היא גבוהה.

לאור כל האמור בתסקיר, שרות מבחן מציין כי אין בידם לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו. ישנה חשיבות שהענישה תבטא את חומרתה המיוחסת להתנהגותו ותחזק את ההרתעה מחזרה על התנהגות דומה. זאת בדרך של ריצוי מאסר בפועל. שרות מבחן ממליץ כי לאור המוטיבציה שביטא הנאשם, כי תיבחן השמתו במתקן כליאה בו קיימת מחלקה להמשך טיפול בתחום התמכרויות. דבר שלטענתם יסייע לנאשם להעמיק אודות דפוסי התמכרותו לאורך שנים.

5. הצהרת נפגע העבירה כתב לבית המשפט כי נוצר לו נזק כספי בשווי 48,000 ₪ נהרסה החנות והתכולה, כתוצאה מהנזק הממוני הוא נכנס למצב ריגשי רעוע והוא אינו מסוגל לעבוד מזה כשנה. הוא נדרש לשלם לבעלי החנות בסך 10,000 ₪ ושילם שכירות בסך 8,000 ₪ שעה שהחנות הייתה סגורה. נפגע העבירה צירף מסמכי העברת כסף להצהרה.

6. ב"כ המאשימה, עו"ד לילך כץ, טענה לעונש בדיון ביום 22.12.24 כי לעמדת המאשימה יש צורך לקבוע שני מתחמי ענישה נפרדים. הגם שמדובר באותו מתלונן, למעשה באותו מקום הצתה, מאחר ולטענתה יש פער זמנים ניכר בין האירועים. טענה כי מדובר במידה מסוימת של תכנון. באירוע הראשון הנאשם יצא מביתו בפתח תקוה, הגיע לדוכן והצית אותו כשהוא מצויד בחומר דליק; באירוע השני הגיע למקום כשהוא מצויד בחומר דליק ובגדים להחלפה.

ב"כ המאשימה טענה כי הנסיבות שהובילו לשתי ההצתות נותרו עלומות. הנזק שנגרם ניבט מכתב האישום ומהצהרת הנפגע הוא נזק אדיר. ב"כ המאשימה התייחסה גם לנזקים הנפשיים אליהם התייחס המתלונן בהצהרת הנפגע.

ב"כ המאשימה הגישה לבית המשפט אסופת פסיקה בתיקי הצתה, מהם לטענתה עולה כי המתחם שהיא טענה הינו מתון, וביקשה לטעון למתחם הנע בין 24 - 50 חודשי מאסר בגין כל אחד מאירועי הצתה. ב"כ המאשימה התייחסה בטיעוניה לפסיקה שהגישה. טענה כי אמנם הנאשם הודה, חסך זמן שיפוטי, אך מגיליון הר"פ לחובתו הרשעות רבות, ריצה מאסרים בפועל, הדברים עולים בירור גם מהתסקיר שהוגש, ממנו עולה בשורה תחתונה קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות אלימה וחמורה, לו תישנה.

ב"כ המאשימה התייחסה למצבו הנוכחי של הנאשם וטענה כי הנסיבות העלומות לאירועים הן מטרידות. לטענתה בשילוב הנתונים של עבר פלילי משמעותי, העדר המלצה שיקומית-טיפולית בתסקיר, מבקשת המאשימה מבית המשפט למקם את הנאשם באמצע המתחם לעונש שלא יפחת מ-

6 שנות מאסר, מאסר על-תנאי, פיצוי למתלונן. התייחס לימי מעצרו הוגשה הודעה לפיה תקופת המעצר בא היה נתון ריצה עונש מאסר בתיק אחר ומשכך אין מקום לנכות תקופה זו.

7. ב"כ הנאשם, עו"ד אופיר חגואל, טען בדיון לפניי כי יש לזכור לקולא את העובדה שהנאשם הודה, חסך זמן שיפוטי רב, לא ניהל הוכחות על כל המשתמע מכך.

ב"כ הנאשם טען כי כתב האישום תוקן לקולא, הנאשם הודה. טען כי מבחינת העבירה לא מדובר בהצתה של מסעדה או בית מגורים או מבנה גדול שנשרף כליל, טען כי מבלי להקל ראש, מדובר בדוכן בסטה בגודל של 1 מטר X 1.5 מטר, כאשר אין מחלוקת שלא נגרם נזק לגוף אלא לרכוש בלבד, מבלי להקל ראש. טען כי הנזק נגרם בלי זליגה לנכסים אחרים ומבלי שהאש התפשטה למקומות אחרים ומבלי שנפגע רכוש נוסף, למעט אותו דוכן.

ב"כ הנאשם התייחס לפסיקה, טען כי בנוגע לקביעת מתחם העונש ההולם מדובר במתחם אחד בנוגע לשתי עבירות ההצתה, באותו אישום, לטענתו לא מדובר רק בתיקון טכני אלא מדובר אמנם בשתי הצתות של אותו דוכן, אותו מתלונן, אותה דרך הצתה, אותו נזק. על כן לטענתו גם לפי פסק דין ג'אבר צריך לקבוע מתחם אחד. גם מבחינת סמיכות הזמנים. טען כי באשר לתכנון, נכון שהנאשם הגיע כשהוא מצויד בחומר דליק, כשזה כוס פלסטיק ולא ג'ריקן ואין כלים מיוחדים. טען ב"כ הנאשם באשר להצהרת נפגע העבירה, כי מבקש מבית המשפט להיצמד לעובדות כתב האישום.

בשל כל האמור בטיעונו טען ב"כ הנאשם כי מדובר במתחם שיכול להתחיל במספר חודשי מאסר שיכולים להתחיל בעבודות שירות ועד 20 חודשי מאסר.

ב"כ הנאשם התייחס לפסיקה שהגישה המאשימה וכן הגיש אסופת פסיקה וטען כי יש להביא בחשבון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, והפגיעה של העונש. טען כי הנאשם בן 47, הודה, לקח אחריות. שעלה ארצה בגפו בגיל 22 ארצה, והרקע לאירוע, כעולה מהתסקיר ומחומר הראיות כי מדובר במי שיש לו בעיית התמכרות לאלכוהול, והעבירות מבוצעות בסמוך מאוד לפטירת אחיו. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם נמצא בטיפול בבית המעצר מזה תקופה ממושכת, הרישומים חיוביים, הנאשם מבין יותר לעומק את דפוסי התמכרותו והנזקקות שלו להמשך טיפול אינטנסיבי, מסר בדיקות שתן נקיות, נמצא בתכנית טיפולית ועל כן ב"כ הנאשם ביקש לגזור את עונשו של הנאשם למאסר של 15 חודשים. ביקש לנכות את ימי המעצר מיום מעצרו של הנאשם.

8. הנאשם בדברו האחרון מסר כי לוקח באופן מלא אחריות מלאה על כל מעשיו. מסר כי אינו אותו אדם. מסר כי היו לו בעיות אלכוהול, וכי הוא בטיפול וממשיך להמשיך בטיפול. מסר כי עלה על מסלול חדש, ורוצה להיות אדם נורמטיבי.

דיון והכרעה

9. הערך המוגן במקרה הנוכחי היא פגיעה ברכוש, הביטחון הפיזי של הציבור ותחושת הביטחון של הציבור. הסנגור טען לעניין הערך המוגן שתי טענות שיש בהם לכרסם בחומרת הפגיעה בערך המוגן, שאין בדעתי לקבלם. הראשון, מתייחס לעובדה כי מדובר בחנות קטנה בשוק ובנסיבות אלו הנזק אינו כה גדול. אין בדעתי לקבל טענה לפיה העובדה שמדובר בחנות קטנה בשוק הערך המוגן של פגיעה ברכוש פוחת בחומרתו. העובדה כי זהו הרכוש שהוצת פעמיים בהפרשי זמן מלמד אותנו כי הפגיעה ברכוש היא גדולה (נפגע העבירה לפי הצהרת הנפגע תיקן את הדרוש תיקון ואז ארעה ההצתה השנייה) ואין להפחית בחומרתה בשל העובדה כי היא חנות קטנה. לפיכך, הנזק והפגיעה בתחושת הביטחון היא ברמה גבוהה. הטענה השנייה, שהעבירה בוצעה בשוק בשעות הלילה מפחיתה מחומרת העבירה, גם טענה זו אין בדעתי לקבל. יצוין כי העבירה בוצעה בתוך השוק. בית המשפט בתוך עמו יושב ולכל ידוע כי השווקים שינו את פניהם ממקום שבו בעבר מכרו בשעות היום מוצרי מזון, פרות וירקות. כיום בשווקים נפתחו מקומות בילוי ובכלל זה מסעדות וברים ופעילות השוק היא כיום ביום ובלילה. המסמך אליו הפנה הסנגור מצוין כי השוק נסגר בשעה 19.00. אני סבור כי מידע זה אינו רלוונטי לצורך אמידת הפגיעה בערך המוגן. בהתחשב בעובדה כי יש עסקים אחרים אליהם מגיעים עוברי אורח לצורך בילוי באותם עסקים. עדיין העבירה אותה ביצע הנאשם מסכנת את אותם אנשים ואת תחושת הביטחון שלהם. בנסיבות אלו אני סבור כי הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, לאור הסיכון בשליחת אש. מקום בו המשלח אש מאבד את יכולת השליטה על האירוע, הרי שמדובר בפגיעה חמורה בערך המוגן.

10. מדיניות הענישה, בטרם התייחס למדיניות הענישה הנוהגת יש להתייחס לשאלה האם מדובר באירוע אחד כעמדת ההגנה או בשני אירועים כעמדת התביעה. ראוי לציין כי אין ספק בין הצדדים כי מדובר בשני מעשים אולם השאלה במחלוקת היא האם כאמור מדובר באירועים נפרדים. לצורך כך נחזור למושכלות יסוד ההלכה העוסקת בשאלה זו **עפ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**. כב' השופטת ברק-ארז קבעה את ההלכה הנוהגת כיום לעניין הקביעה האם מדובר באירוע אחד או במספר אירועים:

"זיהוי "אירוע": ניסיון החיים ומבחן "הקשר ההדוק":

לשיטתי, נקודת המוצא לפרשנותו של המונח "אירוע" צריכה להיגזר מהבנת התכלית העומדת ביסוד דרישתו של תיקון 113 כי בית המשפט יקדים לגזירת הדין את תחימת גבולותיו של ה"אירוע". ביסוד הדברים עומדת ההכרה בערך הנודע לכך שבית המשפט יקבע מתחם ענישה אחד לפעולות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק, תוך התייחסות לכך שהתבצעו בדרך זו. בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גדר ה"אירוע" תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. המובן שיינתן למונח "קשר הדוק" יתפתח ממקרה למקרה ואין צורך לקבוע אותו באופן קשיח כבר כעת. עם זאת, ניתן לומר כי ברגיל קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה (אך מבלי שפרמטרים אלה ימצו את מבחני העזר

האפשריים לבחינת עוצמתו של הקשר בין העבירות). כך, לדוגמה, ניתן להתייחס למקרה שבו אדם פורץ לבית, גונב ממנו פריטים שונים ונמלט מן המקום כשהוא נוסע באופנוע במהירות מופרזת. המשטרה דולקת בעקבותיו, ומתנהל מרדף שבסופו הוא נתפס לאחר שגם ניסה לתקוף שוטר. ברי כי בדוגמה זו עבר המבצע עבירות רבות ושונות, וכי אף ניתן לפצלן למספר "מעשים". עם זאת, כולן בוצעו בסמיכות זמנים רבה ויש ביניהן קשר הדוק, כך שיש לראות בהן חלק מ"אירוע" אחד. ניתן לטול דוגמא נוספת: אדם מחליט לאיים באלימות על מספר אישי ציבור שלעמדותיהם הוא מתנגד באופן אידיאולוגי, ובמסגרת כך שולח אליהם במשך מספר חודשים מכתבים מאיימים, עד אשר הוא נתפס. במקרה זה, נפלו קורבן למעשים מספר אישי ציבור, והם אף בוצעו בהפרשי זמן זה מזה, כך שניתן לראות בפגיעה בכל אחד מהם "מעשה" נפרד - בין לפי המבחן הצורני-עובדתי ובין לפי המבחן שעניינו הערך החברתי המוגן (אשר מתייחס להגנה על כל אדם ואדם). עם זאת, הפגיעה בכלל הקורבנות נובעת מתוכנית עבריינית אחת, ויש בין העבירות השונות קשר הדוק. לכן, אני סבורה כי נכון יהיה לנתחן כ"אירוע" אחד שבצידו יקבע מתחם ענישה אחד.

אני סבור כי מבחן הקשר ההדוק אמור להיות מיושם באופן שונה מן המבחן הצורני-עובדתי הנהוג בפסיקה בהתייחס לסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי. במה דברים אמורים? המבחן הצורני-עובדתי עניינו בשאלה האם מדובר ברצף פעולות שאינן ניתנות להפרדה (ולכן צריכות להיחשב מעשה אחד) או שמא ניתן להפריד ביניהן באופן שאינו מלאכותי (כך שתיחשבה למספר מעשים, כמו למשל בע"פ 4517/04 מסראווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(6) 119, 132 (2005)). לעומת זאת, מבחן הקשר ההדוק בוחן את עוצמת הקשר שבין העבירות, ולא את השאלה האם הן ניתנות להפרדה. בהתאם לכך, כאמור, ייתכן כי עבריין יבצע מספר רב של פעולות שניתן להפריד ביניהן, ושהוא אף יכול היה לחדול לאחר ביצוע כל אחת מהן (כך שאין לראות בהן מעשה אחד), אך נכון יהיה לראות בהן חלק מתוכנית עבריינית אחת (ולכן גם אירוע אחד). אני סבורה כי שימוש במבחן הקשר ההדוק יסייע בהבנייתו של מעשה הענישה, ויחד עם זאת יותיר בידיו של בית המשפט את שיקול הדעת הנדרש לצורך מתן תשובה לשאלה האם יש לראות במסכת העבריינית שלפניו אירוע אחד או מספר אירועים. למעשה, יש להבין את נקודת המוצא של תיקון 113 כמחייבת את בית המשפט להכיר בזיקת הקשר בין עבירות שונות ולראות בהן "אירוע" אחד לצורך הבנייתו של שיקול הדעת בענישה, למרות שמבחינה טכנית (כלומר, לפי המבחן הצורני-עובדתי) ניתן היה לראות בהן "מעשים" נפרדים.

לשיטתי, המבחן המוצע על-ידי לצורך הגדרת תחומיו של "אירוע" אף יקל על הליך גזירת הדין בהשוואה להחלתו של המבחן הצורני-עובדתי. יישומושל המבחן הצורני-עובדתי בהקשר זה עשויה לגרום לזיהוי של "אירועים" רבים יחסית גם ביחס לרצף פעולות שיש ביניהן קשר (אך ניתן לזהות בהן כמה "מעשים"). תוצאה זו עלולה להפוך את תהליך גזירת הדין למורכב יתר על המידה, משום שהיא תחייב את בית המשפט לבסס אותה על קביעת כמה וכמה מתחמי ענישה במקום שבו ראוי ואף יעיל יותר לקבוע מתחם ענישה אחד.

11. מן הכלל אל הפרט, בעניינו אני סבור שמדובר באירוע אחד במסגרתו בוצעו שני מעשים. אמנם כדברי התביעה מדובר בשני מעשים שבוצעו בהפרשי זמן של 23 ימים. אולם זה הנתון היחיד המבדיל בין המעשים המהווים את האירוע שלפני. אציין כי עד למתן גזר הדין לא ברור המניע לביצוע העבירות אותן ביצע הנאשם. הסבריו של הנאשם כי ביצע את המעשים כיוון שהיה שיכור אינו מהווה הסבר סביר להתנהגות הנאשם ואין בדעתי לקבלה. העובדה כי הפגיעה היא באותו דוכן, באותה דרך פעולה, באותו סוג פגיעה של הצתה מלמדת כי התנהלות הנאשם הייתה מכוונת התנהגותית והנאשם הבין וסבר כי תביא לפגיעה מבוקשת. אין לבית המשפט מידע האם הנאשם עשה את הדברים לטובתו או לטובת אחר. אולם לצורך קביעת השאלה האם מדובר באירוע אחד או שניים אין לכך נפקות. די בדרך ההתנהלות של הנאשם התכנון, החזרתיות, זהות הנפגע, מיקום הפגיעה החוזרת, דרך הפגיעה והזהות בביצוע המעשה המלמדים כי הדבר נעשה בכוונת מכוון ועלפי תכנית עבריינית אחת וסדורה. כלל נתונים אלו מלמדים כי מדובר באירוע אחד. נפסק כבר כי הפרש בזמן בין מעשים שונים, כשלעצמו, אינו מהווה אינדיקציה יחידה לקביעת אירועים נפרדים. במקרה הנוכחי העובדה שהנאשם חזר על מעשיו ופגע באותו דוכן בשוק מלמדת על תוכנית פגיעה ספציפית באותו דוכן. דבר המוסיף על הסתכלות על התכנית העבריינית כאירוע אחד, שמטרתה פגיעה בעסק מסוים עד להשגת התוצאה המבוקשת. לכן יש מקום לקבוע כי מדובר באירוע אחד.

12. לעניין מדיניות הענישה הצדדים הציגו פסיקה רבה מאד. עיינתי בכל הפסיקה שהוגשה מצאתי להציג 4 פסקי דין שהוגשו מכל צד:

מאשימה:

· ע"פ 4751/24 **עלי אבו כף נ' מדינת ישראל** (07.08.24) פי המתואר בכתב האישום המתוקן, לאחר שהמערער שתה משקה אלכוהולי, גמלה בליבו ההחלטה להצית את רכבה של בתו, נאדי, ואת רכבה של בתו, גזאלה. סמוך לחצות הלילה, המערער הגיע לחצר ביתן של בנותיו, והצית את רכביהן אשר חנו שם, באמצעות מיכל של חומר דליק ומצית, בהם הצטייד מראש. או אז, חמזה, בנו של המערער, אשר הבחין מביתו במתרחש, רדף אחרי המערער והיכה אותו בפניו במטרה לעצור אותו. בתגובה, המערער תקף את חמזה, התיז על גופו את תוכן החומר הדליק שבמיכל, הדליק את המצית שבידו והניפה לעברו, ובכך איים עליו שיפגע בגופו, על מנת להפחידו. כתוצאה ממעשיו כלי הרכב נשרפו כליל ועמם נשרפו ציוד שהיה ברכבים וכן מסמכים וכסף מזומן. נגזר על המשיב עונש של 40 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. הערעור נדחה.

· ע"פ 3415/23 **ריאד עוכזי נ' מדינת ישראל** (01.11.23) על פי כתב האישום בסמוך לשעה 03:45 בלילה נסע הנאשם יחד עם 3 אחרים ברכב לכיוון כפר כמא. באותה עת המסעדה הייתה ריקה מסועדים, אך היא הייתה מוארת ושהו בה, לסירוגין, ארבעה אנשים (להלן: המתלוננים). בהגיעם

לקרבת המסעדה, יצא המערער מהרכב והחל להתקרב לכיוון המסעדה כשבידיו חומר הבערה. בחלוף מספר דקות הוא הגיע אל המסעדה, נכנס למטבח, שפך את חומר הבערה, שילח אש ונעזר בבד להאצת התפשטותה. לאחר מכן, נמלט המערער מהמקום, חזר אל הרכב ונסע. כתוצאה ממעשים אלה פרצה אש גדולה ומטבח המסעדה החל לבעור. לאחר מספר דקות הצליחו המתלוננים לכבות את הלהבות ומנעו את המשך התפשטות האש ליתר חלקי המסעדה. חלל המטבח והציוד שהיה בו נשרפו וניזוקו. נקבע מתחם הענישה ההולם עומד על בין 25 ל-50 חודשי מאסר. הושת על המערער עונש של 40 חודשי מאסר בפועל; 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים; פיצוי לקורבן העבירה בסך של 10,000 ש"ח; וקנס בסך של 2,500 ש"ח. הערעור על העונש נדחה.

· ע"פ 6192/20 **סרגיי חיבטוב נ' מדינת ישראל** (23.11.20) המערער הועמד לדין בעבירה של הצתה. לאחר שהגיע עם אחר למכון עיסוי בו עבדה בת זוגו, וניסיון לפריצת בית העסק נכשל, הניחו השניים מגבת על אדן החלון וגרמו לשריפה במקום. המתחם שנקבע בגזר הדין קמא הוא בן 24 חודשים ל-50 חודשי מאסר בפועל, ובית המשפט גזר את דינו של המערער בתחתית המתחם, והעמידו על 24 חודשי מאסר בפועל, וכן נגזר עונש מותנה. בשל אחידות הענישה העונש הופחת ל-21 חודשי מאסר.

· ע"פ 8347/19 **נתי מיהרט נ' מדינת ישראל** (17.03.20) החליטו המערערים להצית חנות בגדים השוכנת ברח' הראשונים באשדוד, ומושכרת לגב' י"ס (להלן: המתלוננת). לשם כך, בסמוך לשעה 02:45 הצטיידו המערערים בבנזין, ולאחר מכן הגיעו אל החנות, שפכו את הבנזין מתחת לתריס החנות, והציתו אותו באמצעות מצת. כתוצאה ממעשיהם אחזה האש במדרגות החנות, והחלה מתפשטת לעבר רצפת קומת הגלריה. בהמשך התפשטה האש בכל מרחב החנות, עד אשר כובתה בידי לוחמי האש. השריפה גרמה נזק לרשת החשמל בחנות, ושרפה את מדרגות החנות ואת תקרת העץ. כמו כן נגרם נזק לחנות, כתוצאה מכניסתם של לוחמי האש. המתלוננת העריכה את גובה הנזק, באופן ראשוני, בסכום של 30,000 ₪. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 24 ל-48 חודשי מאסר. המערערים נדונו לעונשים של 28 חודשי מאסר בפועל ו-12 חודשי מאסר על-תנאי. כמו כן חויב כל אחד מהמערערים, בתשלום פיצוי כספי בסך של 5,000 ₪. הערעורים נדחו.

הגנה:

· ע"פ 700/20 **מוראד אבו שקארה נ' מדינת ישראל** (21.07.20) המערער הצית באישון לילה קיוסק "מפגש אחווה", על ידי שפיכת בנזין על תריס המתכת של הקיוסק והצתתו באמצעות מצת. מעשה זה נעשה אחרי שהמערער הותקף בשטח הקיוסק על ידי אדם שזהותו אינה ידועה במהלכו של ביקור שכלל ישיבה סביב שולחן וצריכת אלכוהול. למרבה המזל, ההצתה לא גרמה לנזק רב

לרכוש ולא סיכנה איש. נקבע מתחם ענישה בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל. נדון למאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים בניכוי ימי מעצרו, וכן מאסר מותנה ופיצוי למתלונן. הערעור נדחה.

· ע"פ 7205/15 **אנדריי ויינבלט נ' מדינת ישראל** (14.07.16) בעת שהיה המערער עם נאשם נוסף, ושני חברים נוספים, שבר המערער חלון של דוכן פיס בקרית ים במטרה לגנוב רכוש. מכיוון שחשש להימצאות טביעות אצבעות בזירת הדוכן, נסע עם בורדינס לתחנת דלק, שם רכשו דלק בדלי וחזרו לדוכן הפיס, כשהמערער נושא את הדלי. המערער שפך את הדלק לתוך הדוכן והשניים הציתו אותו עד שנשרף כליל. הנאשמים עצמם נפצעו ונכוו מהאש ופוננו לבית חולים. מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל-32 חודשי מאסר. הושת עליו עונש מאסר בפועל בן שמונה חודשים (בניכוי ימי מעצרו) לצד מאסרים מותנים. הערעור נדחה.

· ע"פ 1414/15 **מדינת ישראל נ' אלון אבוש פדר** (15.04.15) על פי כתב האישום המתוקן, הגיע המשיב לחנותו של המתלונן, ששימשה לאחסון מוצגים של חברות ביטוח. אשר הייתה נעולה וריקה מאדם באותה העת. משהגיע לחנות, התכופף המשיב אל עבר קידמת החנות ומסיבה שאינה ברורה למערערת הוא הצית את החנות בדרך שאינה ידועה למערערת. כתוצאה ממעשיו של המשיב נשרפה כליל החנות ונגרם נזק המוערך בכ-100,000 ש"ח. במעשהו זה שילח המשיב אש במזיד בדבר לא לו והואשם בביצוע עבירת ההצתה. קבע בית המשפט שמתחם הענישה הראוי נע בין תשעה ל-24 חודשי מאסר בפועל. נדון ל-12 חודשי מאסר בפועל בניכוי תקופת המעצר; שישה חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה נוספת לפיה הורשע; ופיצוי בסך 20,000 ש"ח למתלונן. הערעור התקבל העונש הועמד על 18 חודשי מאסר.

· ת"פ (ת"א) 58404-12-19 **מדינת ישראל נ' גאורגי פסטושקוב** (12.02.23) בשעת ערב, הגיע הנאשם למרכז המסחרי ברחוב מבצע סיני בבת-ים (להלן: "המקום"). עובר להגעתו למקום שבה הנאשם אלקוהול, כפי שנהג לעשות מידי יום. באותו ערב היה במקום גם ו.ז., המוכר לנאשם. הוא ישן אותה עת כשהוא יושב על כיסא, ובסמוך אליו היתה מונחת ערימה של 6 קרטונים (להלן: "הקרטונים"). בשעה 21:16 לערך, הנאשם ניגש אל ו.ז., בעט בכיסא שעליו ישב והיכה בראשו, אך הוא לא התעורר. לאחר מכן, שילח הנאשם אש באחד הקרטונים, וכתוצאה מכך, האש אחזה בכול הקרטונים והם נשרפו, וכן, נגרם חור קטן למעילו של ו.ז. עובר אורח שהבחין בנעשה, משך את ו.ז. ממקומו והרחיקו מהאש. נקבע מתחם העונש ההולם נע בין 8 עד 24 חודשי מאסר בפועל. נדון ל-10 חודשי מאסר בפועל וענישה נילוות.

13. במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם מתחשב בית המשפט בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ככל שסבר שהן משפיעות על חומרת מעשה העבירה ועל אשמו של הנאשם. במסגרת זו התייחס למספר נסיבות שיש בהן כדי לעצב את מתחם העונש. המעשים שביצע הנאשם הם מעשים מתכוננים

שקדמו לביצוע העבירה. בכל אחד מהמקרים הנאשם הגיע במטרה להצית את המקום והוא אף הצטייד בחומר תבערה. דבר שהקל עליו לבצע את העבירות המיוחסות לו. העובדה כי הגיע למקום ביצוע העבירה מפתח תקווה, מלמדת על כוונת הנאשם והתכנון. כאשר, במעשה השני הנאשם הגיע למקום שהוא מצויד עם כובע ובגדי החלפה דבר הנותן למימד התכנון נופח משמעותי. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם נזק לדוכן. נפגע העבירה אף טען לנזק שנגרם לו במסגרת הצהרת נפגע העבירה. הנאשם הסביר את מעשיו כמי שהיה שיכור. אין בדעתי לקבל הסבר זה. הנאשם הגיע פעמים לדוכן ספציפי. נקט בשיטת פעולה אחת. העובדה כי לא ברורה סיבת ביצוע העבירה בהעדר היכרות בין הנאשם לנפגע העבירה (כפי שעולה מהתסקיר). נסיבות אלו מגדילות את הסיכון להישנות עבירות בעתיד. בהתאם לסעיף 40 ג(א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977, בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. סבורני כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע הוא 36-72 חודשי מאסר.

14. תסקיר שירות המבחן - משום מה ולא ממש באופן ברור החליטו הצדדים שלא להתייחס בצורה מפורטת לאמור בתסקיר שירות המבחן שני הצדדים התייחסו אליו בצורה קצרה תמציתית ולא ממצה. מדובר בתסקיר בעייתי מאד המלמד כי הנאשם נטוע עמוק בחברה השולית, עושה שימוש פעיל לאורך השנים בחומרים משני תודעה. לא הובאו ראיות להליך שטיפולי שיקומי שיש בכוחו להסביר את דבריו של הנאשם לפיו הוא עבר שינוי. במסגרת התסקיר יש התייחסות להליך אותו עובר הנאשם במסגרת המעצר. ככל שהבנת בית המשפט היא כי הנאשם מצוי בתחילתו של הליך טיפולי ויש עוד דרך ארוכה על מנת להפחית ממסוכנות הנאשם להישנות עבירות. כאמור בתסקיר הנאשם השתלב כיום בפרויקט הכנה לטיפול בתחום ההתמכרויות. שירות המבחן במסגרת התסקיר מעריך כי קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות אלימה. הבחירה של הצדדים שלא להתייחס לחזקות ולחולשות של המשיב כפי שהן עולות מהתסקיר מעמידה את בית המשפט לתת לתסקיר פרשנות כפי שהוא קורא אותו. כפי שכתבתי אני סבור כי התסקיר מלמד על רמת סיכון גבוה לחזרתיות ונדרשת עבודה טיפולית עמוקה ומעמיקה עם הנאשם לצורך שינוי במסלול התנהגותו. לנוכח העובדה כי הצדדים לא התייחסו לתסקיר בצורה מעמיקה איני מוצא להרחיב מעבר לאמור.

15. לנאשם עבר פלילי מכביד. מתוך המרשם ניתן ללמוד כי הנאשם ריצה עונשי מאסר בעברו בגין הרשעתו הנאשם מרצה כיום מאסר של 15 חודשי מאסר בגין צירוף תיקים של 13 תיקי פלא בעבירות רכוש. ב- 05.02.24 נדון לחמישה חודשי מאסר ושבעיים בגין עברת אלימות שאחת מהן היא שימוש פחזני באש. 22.05.22 נדון הנאשם לחודשים מאסר בגין עבירת גניבה. 01.08.19 הורשע הנאשם בעברות סם ונדון ל- 12 חודשי מאסר ויום. 09.03.14 נדון הנאשם בעבירות אלימות וריצה 18 חודשי מאסר. 06.07.14 נדון הנאשם בגין עברת אלימות ל- 21 חודשי מאסר. לנאשם עוד 5 הרשעות נוספות שלא

מצאתי לפרט נוכח גילן מעל לעשור אולם לגבי חלקן גם כן ריצה הנאשם עונשי מאסר. סך הכול, הוטלו על הנאשם בכלל הרשעותיו תקופת מאסר כוללת של 95 חודשים ושבועיים, שהיא תקופה ממושכת.

16. ניכוי ימי המעצר/מאסר מתקופת המאסר שתוטל בגזר דין זה. הסנגור ביקש לנכות את תקופת המעצר/מאסר ומנגד המאשימה התנגדה לכך. לאחר הדיון בטיעונים לעונש נשלחה הודעה לבית המשפט לפיה ביום 11.09.2024 נגזר דינו של הנאשם בתיק 1191-11-23 בבית המשפט השלום פתח תקווה, לפיו הוא נדון ל-15 חודשי מאסר בפועל, בניכויי מעצרו החלמיום 27.10.23. הנאשם מוגדר כשפוטפילי (אסיר) בשב"ס. יצוין כי בתיק הנוכחי נעצר הנאשם ביום 01.11.23. כלומר בכל התקופה בה היה עצור בתיק הנוכחי היה גם שפוט בתיק האחר. בנסיבות אלו בהן כל התקופה היה עצור/אסיר הרי שאין אפשרות לחפוף את התקופות שכן הנאשם ריצה מאסר בתקופת מעצרו. השאלה הנשאלת היא האם יש הצדקה לחפיפת תקופת המאסר שתוטל על הנאשם בתיק זה לתיק האחר והתשובה לכך, לדעתי היא שלילית בהעדר נסיבות המצדיקות חפיפת תקופות מאסר. חפיפת תקופות היא החריג לכלל של ריצוי במצטבר. על מנת שניתן יהיה לחפוף את תקופות המאסר צריכות להיות נסיבות המצדיקות זאת. לא שמעתי נסיבות כאלו במקרה הנוכחי. הסנגור ניסה להסביר כי ההצדקה לכך היא השיקום אותו עובר כיום הנאשם. איני סבור כי יש די בשיקום שנעשה בשלב הנוכחי לצורך חפיפת תקופות. אציין כי כדי לראות שיקום אפקטיבי צריך להתקיים מספר תנאים ביניהם הכרה בבעיה, הכרה בהתנהגות פסולה/לקיחת אחריות ושיתוף פעולה עם הליך השיקום. במקרה הנוכחי לא ברור שההכרה בבעיה אינה לצורך השגת רווחים משניים, אולם גם אם אין הדבר כך והנאשם מכיר בבעיה, יש קושי עם ההכרה בהתנהגות הפסולה. הנאשם לוקח אחריות במובן הטכני של לקיחת אחריות. הנאשם לא נתן הסבר למעשים, אלא טען כי הוא עשה זאת מתוך שיכרות דבר שאינו תואם את נסיבות ביצוע העבירה והחזרתיות שבמעשה. נראה כי הנאשם שקוע עמוק בחברה שולית וכדי להמשיך ליהנות מפרותיה ביצע את העבירה אותה ביצעה. בהעדר התנתקות מאותה חברה לאחר סיום ריצוי המאסר הנאשם יחזור לזרועות חברה זו וימשיך לבצע עבירות. הנאשם נמצא בתחילתו של הליך שיקומי שדרכו בדרך זו עוד ארוכה מאד שכלל לא ברור תוצאותיה בשלב הנוכחי. בנסיבות אלו אין נסיבות המצדיקות חפיפת תקופות המאסר.

17. מיקומו של הנאשם בתוך מתחם הענישה. מעשיו החמורים, העובדה כי מדובר באירוע אחד הכולל שני מעשים. בצירוף עברו הפלילי של הנאשם שהוא מכביד מציבים את הנאשם בחלק האמצעי עליון של המתחם. ואולם במקרה הנוכחי לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם כיום מרצה תקופת מאסר של 15 חודשי מאסר, שיצטברו לעונש המאסר שייגזר בגזר דין זה. לכן יש לתת את הדעת כי הנאשם למעשה עתיד לרצות תקופת מאסר ממושכת מאד. בנסיבות האמורות אני סבור כי נוכח התקופה בה הנאשם שוהה במאסר, בהתחשב בכך שמטרת הענישה של מניעה מתמלאת במלואה במקרה זה יש מקום להציב את הנאשם בחלק אמצעי תחתון של מתחם הענישה.

18. בהינתן המתחם האמור, יש לגזור את עונשו של הנאשם תוך שקילת המתחם ותוך התחשבות בנסיבות המשליכות על קביעת העונש המתאים, כאשר בעניינה יש ליתן משקל להלימה בגזירת העונש לביצוע העבירה ע"י הנאשם; נסיבות ביצוע העבירה וחומריתה; החזרתיות שבמעשה; הליך שיקומי התחלתי; מידת הפגיעה בערך המוגן; גילו של הנאשם; הנסיבות עליהן עמדו הצדדים בטעוניהם; הודאתו המצביעה על נטילת אחריות; האמור בתסקיר שירות המבחן; עבר פלילי מכביד.

19. לאחר ששמעתי את הצדדים בהתחשב בטעוניהם, אני מקבל את הסדר הטיעון בהיותו סביר וראוי בנסיבות המקרה והעניין ועל פי כל השיקולים הצריכים לגזר הדין אני קובע כי אלה העונשים שאני משית על הנאשם:

א. אני דן את הנאשם לעונש מאסר למשך 44 חודשים. מאסר זה ירוצה **במצטבר** לעונש המאסר אותו מרצה הנאשם היום.

ב. אני דן את הנאשם למאסר למשך 9 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור את העבירה בה הורשע.

ג. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלונן פיצוי על סך 20,000 ₪, זאת בתוך 120 יום מהיום. המאשימה תעביר למזכירות בית המשפט טופס 6א לפי סעיף 31ב לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 בתוך 7 ימים מהיום.

מזכירות בית המשפט תשלח את פרוטוקול הדיון וגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון, תוך 45 יום מהיום.

במידה וקיימים מוצגים הרי שהם יושמדו, יחולטו יושבו לבעליהם עלפי שיקול הדעת של קצין החקירה.

ניתן היה לשלם את הקנס / פיצוי / ההוצאות כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה www.eca.gov.il,

מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה - בטלפון * 35592 אובטלפון 073-2055000)

במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות ותבלבד (אין צורך בשוב ברית שלום) וזאת לאחר הצגת

אישור על התייצבות למאסר.

המרשם הפלילי הושב לידיה הנאמנות של התביעה.

ניתן והודע היום כ"ט כסלו תשפ"ה, 30/12/2024 במעמד הצדדים.

שמואל מלמד, שופט